Szakonyi Károly

Magazin novella

– És a hölgy? – kérdezte a pincér. Bizalmaskodó volt, de a férfi megengedte neki. – Pedig már készítettem a koktélt! – Letette a szokásos konyakot a kis asztalkára, ott a sarokban, ahol mindig meghúzódtak a félhomályban. Kedélyes, középtermetű alak volt, arcán azzal a bennfentes mosollyal.

– Vagy ne kérdezzem?

A férfi nem szólt, fogta az öblös poharat, beszippantotta a konyak gőzét. Magas, barna férfi volt, a sötét zakója alatt bordó trikóban. Hosszú ujjait ráfonta a poharára. *Talán zongorista,* gondolta a pincér, várt néhány pillanatig, de nem kapott választ, látta, hogy nem kell tovább kérdezősködnie. – Pardon! – hajolt meg derékból, és elment.

A férfi ivott a konyakból, hátradőlt a széken és kinézett a kávézó üvegfalán az utcára. A vékony törzsű fák alatt korán lehullott, ázott levelek barnállottak a járdán, szemközt egy fényreklám villant fel vörösen és kéken, befestette az alkonyt. Amikor bejött, már tele volt az üzlet, de aztán megszólalt az előadást jelző francia dal, a legtöbben fizettek, és átvonultak a kávézó oldalajtaján a moziterembe. Csak egy nő maradt a közelében, magába roskadva a mobilján nyomkodta a gombokat. Időnként hívták, belehallgatott, nem szólt bele, és hirtelen kinyomta. Utána hosszan pörgette, olvasta a szövegeket. Harmincas lehetett, ültében is jól látszott karcsúsága, a rövid szoknya felcsúszott a combján, szorosan keresztbe vetett lábbal ült a széken, ahogy a miniszoknyában szoktak ülni a nők. A férfi derült magában, mert arra gondolt, mennyire mulatságos, hogy a nők, miközben mutatják teljes hosszában a combjukat, féltőn össze is zárják ölüket a szemek elől. Kávéscsésze volt előtte meg egy pohár víz, olcsó öngyújtó hevert az asztalra dobott táskája mellett. A kora őszi melegben szandált viselt, hófehér lábfeje a vörösre festett körmökkel maga volt a szemérmetlenség.

A pincér visszajött, papírzacskóba ürítette az asztalon hagyott hamutartót.

– Valami baj van?

- Baj?

- Már tegnap sem jött el.

- Sokat dolgozik.

- Egész estig? Már tíz óra múlt.

- Egész estig.

A pincérvállat vont. A nő mindig késni szokott, ha jött, felhevülten dobta le magát a székre, csak az asztalon áthajolva adott csókot. A pincér szerette őket együtt látni. Tetszett neki a nő. Lompos, nagy haja volt, keskeny arca és duzzadt szája. – Hát, van ez így - mondta végül.

A férfi bólintott. Kortyolt a konyakból, a pincér megigazította előtte a hamutartót, aztán elment. A nő a másik asztaltól, ha letette a mobilját, átnézett, találkozott a pillantásuk. A keresztbe vetett lábán megmozgatta a lábujjait. Állhatatos nézett, és mozgatta a piros körmű lábujjait. *Micsoda rafinéria!,* gondolta a férfi. De tetszett neki. *Bevihetném a moziba. Már megy a film, de még biztosan van jegy.* Aztán a komplikációra gondolt. Megszólítom, és elkezdődik. Lehet, hogy csak a mozi, de lehet, hogy elmennénk egy éjszakai bárba. Talán fel is jönne hozzám. Ottmaradna reggelig, amikor elmenne, megbeszélnénk a találkozót, telefonszámok, címek… És randevúznánk, mert még érdekelne... Később itt várnám, mint most őt, aki nem jött el. Megígéri, és nem jön. *Ma okvetlenül, ha tudnád, mennyire hiányzol…* Fel kellene hívni, de csak sértődés lenne meg sírás. *Miért teszel mindig szemrehányást, amikor tudod, hogy nem vagyok szabad! Miért vagy ilyen önző?* Önző! Önző, mert látni akarja. Vele akar lenni. *Sohasem oldódik meg…*

Felállt, odament a pincérhez, fizetett. – Holnap? – Lehet. Igen. Holnap… Elment a nő mellett. A nő felnézett, és a tekintetével követte. Már két lépéssel odább volt, amikor megállt. Megfordult lassan. A nő még mindig nézte. Visszalépett, s minta csak véletlenül tenné, megfogta a mellette lévő szék támláját. A nő a szék felé nyúlt, kissé kimozdította a helyéről.

– Látta ezt a filmet?

– Nem – mondta a férfi.

– Ketten szeretnek egy nőt. Barátok. Az egyik a végén meghal. A nővel. A nő öli meg magukat. Rendez egy autóbalesetet. Leül?

– Ha megengedi.

– Én láttam a délutáni előadást. Nem tudom, mit gondoljak. Lehetett volna másként? Ki akarta így? A férfiak vagy a nő? Ki volt a végzet.

– Talán a nő.

– Úgy véli? Igen, talán a nő. A férfi él, megy a dolga után, alkotni akar. Neki az a fontos. Csak az a fontos. Csak az!

– És a nő?

– A nő az életet akarja. Nem érdekli más, csak az élet.

– Csalódott valakiben, hogy ilyen keserű?

– Jöjjön el velem.

– Nem is ismer.

– Azért hívom. Amikor megismerem, akkor már nem kell.

– Akkor új kell?

– Csak aki élni akar, annak.

– Mindenki élni akar.

– Nem érti, mit mondok. Az élet... a test és a szerelem. Együtt. Szerelem nélkül a test nem élet csak létezés. Az előbb átnéztem magához. Éreztem valamit. Ki kell próbálnom, hogy igaz-e? Jöjjön el velem.

– Vártam valakit… még jöhet.

– Már nem fog jönni.

– Nem hiszek magának.

– Megvet? Megvet, amiért megszólítottam?

– Nem. Sőt. Nagyon imponál. Maga nagyon vonzó.

– Ennek örülök. Mert lefeküdnék magával. Jó szerető vagyok. Szerintem maga is az.

– Már nem tudom… Miért ilyen elszánt?

– Döntött?

– Mi ez az elszántság?

– Döntött?!

– Nem. Gyáva vagyok. Félek a komplikációktól. Azt hiszem, jobb egyedül.

– De hiszen várt valakit!

– Nem számít. Örülök, hogy nem jött. Fáradt vagyok. Jó éjt…

A nő hosszan nézett utána. A pincér a pulttól figyelte őket. A nő intett neki. Odament.

– Ismeri? Ismer ezt az embert?

– Jár ide. Talán zongorista.

– Hozna valamit?

– Nem jött össze? – kérdezte kissé gúnyosan a pincér.

– Hozna valamit?

– Mit akart tőle?

– Innom kellene valamit.

– Én elmennék magával. Tizenegykor végzek.

– Maga nős, Látom a gyűrűt az ujján. Menjen haza az asszonyhoz. Tizenegykor menjen haza az asszonyhoz.

– De én inkább magával. Figyeltem, ahogy itt ül. Megbolondít a combjával. Miért nem vagyok jó magának?

– Jól van, megvárom. Negyed tizenegy. Hoz valamit inni?

– Konyak? Likőr?

– Whisky. Egy dupla Whisky.

– Grátisz. Előlegben. Rendben?

– Rendben… – szűrte a foga között a nő. Fel se nézett, bekapcsolta a telefonját. Nyomkodta a gombokat.

– Hozom – nézte hosszan a pincér, aztán elment az italért. – *Jó estém lesz*, gondolta. *Az asszony vidéken van, unatkoztam volna. Ez meg itt az ölembe pottyant…*

A nő beharapta az ajkát. SMS-t írt. *Ma este lefekszem valakivel. Ne kérdezd, kivel. Mindegy.* A szeme megtelt könnyel. Várt. *Már olvassa,* gondolta. *Akárhol van, most olvassa.* Szorítást érzett a mellkasában, ahogy a vérhullámok feltolultak. *Csak szenvedjen* gondolta. *Csak szenvedj úgy, ahogy én…*